

ЧЕРВЕНА КАТО КРЪВ

САЛА
СИМУКА

Превод Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Punainen kuin veri*

Copyright © Salla Simukka, 2013

Original edition published by Tammi Publishers.

Bulgarian edition published by agreement with Tammi Publishers and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland.

Превод Ирина Денева – Слав

Редактор Петя Дочева

Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1377-7

Имало едно време кралица. Един ден, докато снежинките се сипели от небето като перца от рая, кралицата седяла до прозорец с рамка от абаносово дърво и шиела.

Шиела и гледала снега навън, и убола пръста си с иглата. От раната капнали три капки кръв и обагрили снега. Видяла кралицата колко красиво изглежда червената кръв върху белотата на снега, и си казала: „Как ми се иска да имам дете с кожа, бяла като сняг, с устни, алени като кръв, и с коса, черна като абаносово дърво“.

НЕДЕЛЯ, 28 ФЕВРУАРИ

1

Искряща белота покриваше всичко наоколо. Старият сняг бе скрит под пресен слой меки снежинки, навалели преди петнайсет минути. Преди петнайсет минути всичко бе все още възможно. Светът бе красив, бъдещето проблясваше някъде напред – по-ярко, по-свободно, по-спокойно. За това бъдеще си струваше да заложиш всичко на една последна карта. Опитът да се измъкнеш без последствия представляваше огромен риск, но друг начин нямаше.

Преди петнайсет минути лекият пръхкав сняг бе покрил стария с пухкаво одеяло. После валежът бе спрял така внезапно, както бе започнал, и слънчевите лъчи бяха пробили облаците. Денят бе един от малкото наистина красиви през тази зима.

Сега, с всяка изминала секунда, червеното се смесваше с бялото, разпростираше се, завземаше нови територии, пълзеше през кристалите и ги оцветяваше. Част от червеното бе се пръснало надалеч – болезнено ярък ален взрив.

Наталия Смирнова бе зареяла кафявите си очи в

просмукания с червено сняг, без да вижда нищо. Без да мисли за нищо. Без да се надява на нищо. Без да се бои от нищо.

Преди десет минути Наталия се бе надявала и бояла повече от всякога. С трепереци ръце беше натъпкала оригиналната си чанта „Луи Вюитон“ с банкноти, наострила уши и за най-лекия шум отвън. Беше се опитала да се успокои, да убеди сама себе си, че всичко е наред. Тя имаше план. Но в същото време знаеше, че няма безпогрешни планове. И най-сложната конструкция, градена с месеци, може да се срути от най-лек допир.

В чантата имаше паспорт и самолетен билет за Москва. Тя смяташе да не взима друг багаж. На московското летище щеше да я чака брат ѝ с кола под наем, готов да я откара на стотици километри до една *дача**, за която знаеха малцина. Там щеше да я чака майка ѝ с тригодишната Олга – дъщерята, която Наталия не бе виждала повече от година. Дали малкото ѝ момиченце си я спомняше? Нямаше значение. Месецът или два, които щяха да прекарат скрити в провинцията, щяха да им бъдат достатъчни да се опознаят отново. Докато чакат тя отново да повярва, че са в безопасност. Докато чакат светът да забрави Наталия Смирнова.

Наталия бе заглушила гласчето в главата си, което настояваше, че никой никога няма да я забрави. Че няма да допуснат да изчезне. Беше успяла да се самоубеди, че не е толкова важна, та да не могат да я заменят, ако се наложи. А и едва ли щяха да си правят труда да я преследват.

В този бранш от време на време изчезваха хора. Обикновено с известно количество пари. Това бе просто един от рисковете на професията, неизбежна фира – като из-

* Дача (рус.) вила. – Бел. ред.

гнилите плодове, които изхвърляха супермаркетите.

Наталия не бе броила парите. Просто натъпка колкото можа да събере в чантата си. Някои от банкнотите се бяха смачкали, но това нямаше значение. Една смачкана банкнота от 500 евро струваше точно толкова, колкото и неизмачканата. С нея човек можеше да си купи храна за три месеца, дори за четири, ако е достатъчно внимателен. С толкова можеше да се купи и нечие мълчание за достатъчно дълго време. За много хора 500 евро бе цената на някоя тайна.

Наталия Смирнова, дваайсетгодишна, лежеше по лице, опряла буза в студения сняг. Не усещаше боцкането на леда по кожата си. Не усещаше ледения дъх на въздуха с температура 25 градуса под нулата.

Странна е тази земя, а пролетта ѝ е студена.

И ти, Наталия, замръзваш.

Един мъж ѝ бе пял тази песен фалшиво, с дрезгав глас. Наталия не бе я харесала. Героинята в нея беше от Украйна, а тя беше рускиня. Но беше харесала начина, по който мъжът бе галил косата ѝ, докато пееше. Беше се опитала да не мисли за думите. За щастие, това бе се оказало лесно. Знаеше малко фински – разбираше много повече, отколкото можеше да говори, но когато спря да се напруга и позволи на съзнанието си да се отпусне, чуждите думи се смесиха в едно, превърнаха се единствено в поредица от звуци, които излизаха от устата на мъжа, докато той пееше, доближил устни до шията ѝ.

Преди пет минути Наталия си бе помислила за този мъж и за непохватните му ръце. Дали щеше да му липсва? Може би малко. Може би съвсем мъничко. Но не достатъчно, защото той никога не бе я обичал, не и истински. Ако беше я обичал силно, истински, щеше да реши

проблемите ѝ, както бе обещавал толкова много пъти. Сега Наталия трябваше сама да реши проблемите си.

Преди две минути тя бе затворила чантата, издуга от банкнотите. Бързо бе оправила стаята и бе се погледнала в огледалото в антрето. Светлоруса блондинка, кафяви очи, тънки вежди и лъскави червени устни. Беше бледа, със сенки под очите от недоспиване. После излезе. Беше вкусила свободата и страха едновременно. И двете имаха метален дъх.

Преди две минути бе срещнала погледа на отражението си и бе вдигнала брадичка. Това щеше да е единствената ѝ възможност да избяга и тя нямаше да я пропусне.

Наталия бе чула ключа да се превърта в ключалката. Беше замръзнала, наострила уши. Звук от стъпки на човек. После тези на втори и на трети. Тройката. Тройката се опитваше да влезе.

Нямаше какво друго да направи, освен да побегне.

Преди една минута Наталия беше хукнала през кухнята към вратата, която извеждаше на терасата. Беше хванала резето. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не можеше да го дръпне. След малко, по някакво чудо, то най-сетне бе се дръпнало и тя бе побягнала през заснежената тераса към градината. Кожените ѝ ботуши бяха затънали в преспите, но тя бе продължила напред, без да се оглежда. Не беше чула нищо. За момент бе си помислила, че може въпреки всичко да успее – да избяга, да спечели.

Преди трийсет секунди един пистолет с предпазител на дулото бе гръмнал с глухо пукване, куршумът бе пронизал палтото на Наталия Смирнова и кожата ѝ, бе пропуснал гръбнака ѝ на косъм, беше разкъсал вътрешните ѝ органи и накрая бе се спрял в дръжката на чантата

„Луи Вюитон“, която бе притиснала към гърдите си. Тя бе паднала напред в девствения сняг.

Сега червената локва под Наталия продължаваше да расте, да поглъща снега наоколо. Червеното бе все още алчно и топло, но с всяка изминала секунда изстиваше. Нечии бавни, тежки стъпки приближиха Наталия Смирнова, която лежеше в снега. Но тя не ги чу.

ПОНЕДЕЛНИК, 29 ФЕВРУАРИ,
РАННО УТРО

2

Три души се скупчиха пред вратата и се заблъскаха – всеки искаше да влезе първи.

– Ей, я направи малко място, че не мога да пъхна ключа в дупката.

– Ти нищо не можеш да пъхнеш в дупката.

Смях, шъткане, още смях.

– Чакай. А така. Готово. Сега бавно завъртане. Много бавно. Еха. Невероятно. Сериозно, представяте ли си – да отвориш врата само с едно завъртане на ключ. Как са я измислили тая система? Мен ако питате, направо е тринайсетото чудо на света.

– Млъкни и отвори вратата.

Тримата бутнаха вратата и влязоха. Единият почти падна. Друг започна да издава пискливи звуци и после се разсмя, когато чу как къртят в просторната празна стая. Третият се почеса по главата и набра кода на алармената инсталация цифра по цифра.

– Едно... седем... три... две. Мамка му, познах го! Това е четиринайсетото чудо на света. Вече знам какъв ще стана, като порасна. Ще стана ключар. Нали има такава

работа? Да правиш разни работи с ключалки? А може да стана и охрана.

Другите двама не го слушаха – бяха побягнали по празните коридори с викове и смях. Третият пое след тях. Смехът отскачаше от стените и трептеше по стълбите.

– Ние сме шампионите!

Ампионите. Мпионите. Пионите. Ионите. Оните. Те.
Е.

– И сме шибани богаташи!

Сблъскаха се нарочно, паднаха и се затъркаляха с кикот. Започнаха да мърдат ръце и крака, сякаш правят фигури в сняг. После единият се сети.

– Богаташи сме, но парите са мръсни.

– Ъхъ. Мръсни пари, пари, пари.

– Дойдохме за тъмната стаичка. Затова сме тук.

Само да можеха да си спомнят какво беше се случило. Спомените им бяха като мъгла, с отделни проблясъци от нощта, които светваха в съзнанието им от време на време. Някой повръща. Други се къпят чисто голи в басейна. Заклучена врата, която не би трябвало да е заключена. Счупена кристална ваза и парчета, на които някой порязва крака си. Кръв. Твърде силна музика. *Оп, пак го направих**. Мъртъв и погребан хит, който някой бе пуснал на повторение, кой знае защо. *Играх си със сърцето ти, но изгубих играта*. Някой плаче неутешимо и хлипа, че няма нужда от помощ. Под, хлъзгав от разлят ром, който мирише и остро, и сладко.

Спомените отказваха да се подредят в някаква логична последователност. Кой беше донесъл найлоновата торба? Кога беше я донесъл? Кой бе я отворил, пъхнал ръка вътре и после рязко бе я извадил и облизал? Кога

* *Oops, I Did It Again* – хит на Бритни Спийърс. – Бел. прев.

бяха разбрали?

Трябва да взема нещо. Бързо. Веднага.

– Ей, хора, остана ли нещо? Искам още малко.

– Остана ми това.

Три хапчета. По едно на човек. Всеки сложи хапчето на езика си и го остави да се разтопи.

– Това е яко. О, да. Много яко.

В тъмната стаичка. Мрак. После единият включи лампите.

– Нека бъде светлина. И биде светлина.

Найлоновата торба на масата. Отворена торба.

– Господи, как смърди.

– Не са парите, дето смърдят. Парите никога не смърдят.

– Тука има адски много кеш.

– Делим поравно, на тримата.

– Това е пълно безумие! Никога не ми се е случвало нещо подобно. Обичам ви, момчета. Обичам целия свят.

– Никакво целуване. Ще се надървя и ще се разконцентрирам.

– Можем да се изчукаме направо на пода.

– Никакво чукане. Сега е време за пране.

Ванички. Вода. Кеш.

После остана само да закачат всички банкноти да съхнат.

– Ей на това му викам пране на пари.

ПОНЕДЕЛНИК, 29 ФЕВРУАРИ

3

– Скачай от леглото! Хайде, надигай се, сънливке. Не си и помисляй да се завиеш презглава!

Виковете изпълниха ушите на Лумики Андершон. За жалост, цвилещият глас ѝ бе твърде добре познат, тъй като бе нейният собствен. Беше се записала на телефона вместо аларма, защото мислеше, че така ще ѝ е по-лесно да стане от топлото легло. И наистина беше така. Дори не ѝ хрумна да се завие презглава.

Седна с размътен поглед на ръба на леглото и надзърна към на календара с рисунки на муминтролове на стената. Понеделник, 29 февруари. Ден, който се появява веднъж на четири години. Най-безсмисленият ден на света. Защо не беше обявен за международен празник? Така и така беше ден остатък, защо се налагаше да се върши нещо полезно и продуктивно точно на него?

Лумики пхна крака в пухкавите си сини пантофи и се повлече към кухненския бокс. Отмери вода и кафе и сложи кафеварката на котлона. Не възнамеряваше да влезе в света на живите тази сутрин без чаша силно кафе. Навън бе още тъмно, прекалено тъмно, за да е буден човек. При

липсата на каквато и да е светлина, която да отразяват, и високите преспи на улицата не помагаха да повярва, че е ден. Мракът нямаше да се оттегли скоро – щеше да държи Финландия в здравата си хватка до края на март.

Тя мразеше тази част от зимата. Сняг и студ. Прекалено много и от двете. Пролетта не беше зад ъгъла. Зимата продължаваше и продължаваше без намек, че някога ще свърши, караше света да се движи все по-бавно, докато замръзне от чиста досада. Беше ѝ студено навън. Беше ѝ студено въщи. Беше ѝ студено в училище. Някак парадоксално, понякога имаше чувството, че единственото място, където не ѝ е студено, е дупката в леда, където понякога плуваше, долу на плажа, само че нямаше как да прекарва цялото си време там. Лумики си навлече дебел сив вълнен пуловер и си наля чаша кафе. Тръгна към единственото подобие на истинска стая в „огромното“ си студио с размери 17 на 17 метра и се сви в овехтялото си кресло, опитвайки да се стопли. От прозореца духаше, макар да беше залепила втори слой изолационни ленти миналата есен.

Кафето имаше вкус на кафе. Тя и не очакваше нещо повече. Не можеше да понася всичките нетипични сладки кафета с вкус на шоколад, лешници, кардамон и ванилия. Кафе, черно и силно, факти, изложени направо, и апартамент, направен за живеене. Така обичаше да живее живота си.

Майка ѝ изпадна в ужас при последното си гостуване.

– Изобщо ли не искаш да го украсиш? Да заприлича повече на дом?

Не, не искаше. Лумики живееше в апартаментата си от около година и половина. Имаше само дебел матрак на пода вместо легло, бюро, лаптоп и удобен стол. През

първите няколко месеца майка ѝ бе настоявала да ѝ купи легло и библиотека, но Лумики категорично бе отказала. Книгите ѝ стояха на купчини по пода. Единствената „украза“ беше черно-белият календар с муминтроловете. За какво ѝ беше да прави усилия да свива гнездо? Това тук не беше риалити шоу. Тя просто живееше в този апартамент, докато завърши училище. Не беше дом в смисъла, който предполага пускане на корени за по-дълго, отколкото се налага. Когато приключеше с училището, Лумики щеше да е свободна да отиде където поиска, без да ѝ липсват хора и вещи.

Домът не беше и на седемдесет километра, в Риихимяки, при родителите ѝ. Напоследък, когато отидеше там, се чувстваше на чуждо място. Мебелите и всичко останало ѝ напомняха за неща, които предпочиташе да забрави. Неща, които си спомняше достатъчно често в сънищата и в кошмарите си.

Реакцията на родителите ѝ, когато им каза, че се изнася, беше противоречива. Понякога сякаш бяха облекчени. Вярно, че атмосферата в дома им бе напрегната, но тя от край време си беше такава. Поне откакто се помнеше. Така и не бе разбрала откъде идва това напрежение, защото никога не беше виждала майка си и баща си да се карат и никога не беше им повишавала тон. Когато датата на преместването ѝ наближи, майка ѝ и баща ѝ бяха започнали често и продължително да я прегръщат, което беше странно и леко дразнещо, защото по правило не се случваше често в тяхното семейство.

След прегръдките майката на Лумики обхващаше лицето ѝ с ръце и се вглеждаше в нея толкова дълго, та чак ѝ ставаше неудобно.

– Ти си единственото, което имаме. Само ти.

Майка ѝ бе повторила това с вид, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи. Лумики бе започнала да се чувства като обект на тормоз. Когато най-сетне родителите ѝ закараха вещите ѝ в Тампере и когато затвори вратата на новия си дом след тях, тя усети от плещите ѝ да пада огромен товар, който дори не бе подозирала, че носи.

– Сигурна ли си, че ще се справиш?

Майка ѝ все задаваше този въпрос. Баща ѝ беше подходил по-практично.

– *Flickan blir snart myndig. Hon måste ju klara sig** – казваше той на шведски вместо на фински, както обикновено. Точно това и щеше да направи тя. Порасналата *flicka* щеше да се справи. Все по-добре с всеки изминал ден.

Момичето, което отвърна на погледа ѝ от огледалото в банята, днес изглеждаше уморено. Кофеинът си проправяше път из тялото ѝ твърде бавно. Лумики изми лицето си със студена вода и завърза кестенявата си коса на опашка. Нейните родители ѝ бяха прикачили име, което нямаше никаква връзка с реалността. Косата ѝ не беше черна, кожата ѝ не блестеше като току-що паднал сняг и устните ѝ не бяха яркочервени. Сериозно, кой би кръстил дъщеря си Снежанка? На фински не звучеше толкова зле – Лумики си беше истинско име, нищо че беше и името на героинята от приказката на Братя Грим. И все пак. Не можаха ли да я кръстят с шведско име – на някой роднина по бащина линия? Разбира се, тя би могла да накара образа от огледалото да отговаря на името с малко боя за коса и грим, но не намираше смисъл. Да вижда истинското си отражение в огледалото ѝ беше дос-

* *Момичето скоро ще стане пълнолетно. Трябва да може да се справя.* (швед.) – Бел. прев.

татъчно, а мнението на другите нямаше значение.

Лумики мисли какво да облече за училище точно три секунди. След това реши да си остане със сивия пуловер и обу чифт джинси. Кубинки, черно вълнено палто, зелен шал и ръкавици с един пръст, сива шапка. Раница на „Фиялревен“*.

Гладът застърга стомаха ѝ. В хладилника не я посрещна дори лъч светлина. Крушката бе изгоряла преди две седмици, но тя не бе проявила желание да я смени. Щеше да си купи сандвич от закусвалнята в училище. Може би два. И със сигурност още кафе.

Пред вратите на училището я заля вълна от познатата врява. Всички бързаха и изпитваха нужда да оповестят пред света на висок глас колко бързат. Гимназистите бяха толкова красноречиви, толкова бляскаво съзидателни в използването на изразните си средства. Лумики осъзнаваше, че тези мисли са зловни, но в някои дни ѝ беше трудно да прояви търпимост към разноцветните дрехи и драматичните жестове. Освен това имаше и неписано съгласие, споделяно от учениците, за границите, към които да се придържат, за да са всичките „различни“ и „уникални“ по общо взето, един и същи начин. Въпреки всичко това под раздразнението си Лумики изпита облекчение. Посещаването на това училище бе привилегия. Вече не ѝ се налагаше да живее в Риихимяки. Именно за да се откъсне оттам, беше кандидатствала тук. Родителите ѝ със сигурност биха приели доста по-трудно преместването ѝ в толкова голям и далечен град, ако причината за него не бе приемането ѝ в елитната гимназия по изкуствата. Първите няколко срока Лумики живееше с усещането, че

* Шведска фирма за връхни дрехи и екипировка. – Бел. прев.

е умряла и е попаднала в рая. Усещане, което постепенно бе отшумяло, когато тя започна да свиква и да забелязва колко много завист, преструвки, самонадеяност и несигурност се крият зад веселите усмивки.

За щастие, училището беше не само шумно, но и топло и лека-полека замръзналите крайници на Лумики взеха да се връщат към живот. Тя знаеше, че всеки момент ще започне непоносимият гъдел, предизвикан от кръвта, която отново стигаше до пръстите на ръцете и краката ѝ. Трябваше да си обуе два чифта вълнени чорапи и да ги натъпче в кубинките. Лумики хвърли палтото си на закачалката и се затича надолу по стълбите към стола и закусвалнята до него.

– Със зеленчуци или без? – попита готвачката, когато я зърна.

– Един със и един без – отвърна Лумики. – И голямо кафе.

– И няма нужда да оставям място за мляко – каза през смях готвачката и напълни една картонена чашка до ръба.

Лумики седна до една маса и остави топлината бавно да се просмуче в тялото ѝ. Ох, ох, ох. Нямахше начин да избегне гъделичкащото усещане. За момент обви чашата с ръце и после отхапа от единия сандвич. Хлебчето беше голямо и вкусно, доматиът беше узрял и чушката – прясна. Лумики беше икономическа вегетарианка – не си купуваше месо със собствени пари, но ако някой друг го купеше и сготвеше, нямахше проблем да го изяде. Може би това я правеше лицемерка, но ѝ вършеше работа.

На съседната маса бяха се настанили три момичета. Отметнаха се дълги руси коси. Завъртяха се около пръста къси, тъмни къдрици. Огледаха се внимателно червени

кичури с цъфнали краища. Във въздуха се надигна вълна от „Бейби Дол“ на Ив Сен Лоран, „Фентъзи“ на Бритни Спирс и „Мис Диор Шери“.

– Главата ми ще се пръсне, ако продължи да се отнася с мен, сякаш съм невидима. Ако си мисли, че може да се натискаме по купоните и после да не ме забелязва в училище, сбъркал е. Направо не ми се вярва, че е вече на осемнайсет.

– Моятта ще се пръсне при всички положения. Не трябваше да пия последните няколко чаши. Дори не знам какво имаше в тях.

– Е, ние поне само пихме.

Гримаси на престорен ужас. Разширени очи.

– Да нямаш предвид...

– Ами трябва да си била сляпа, за да не забележиш зениците на Елиза. А и беше супернервна.

– Тя винаги си е такава.

– Да, ама този път беше на стотна степен.

Лукави погледи. Три скупчени глави, шепот. Лумики допи кафето и погледна часовника на стената. Имаше още десет минути до първия час. Тя се изправи, взе втория си сандвич и излезе. Не издържаше да слуша парфюмената мафия на съседната маса, а и миризмата бе започнала да става непоносима.

Социалната структура на училището беше, общо взето, проста.

Имаше повърхностни момичета, които се интересуваха най-вече от външността си и искаха да учат право или бизнес администрация. Намираха се в училище по изкуствата, защото бяха отличнички и защото бяха „ами много творчески натури и така нататък“.

После идваха великите художници и още по-великите

интелектуалци, за които училището беше арена, на която да се перчат.

Имаше и гении на математиката, които все изглеждаха малко изгубени.

Накрая идваха нормалните деца, които изпълваха коридорите, задръстваха стълбите, създаваха дълги опашки в стола и всички до един изглеждаха, звучаха и миришеха еднакво. След няколко години никой нямаше да помни имената им. Дори сега никой не помнеше имената им.

Намираха се и няколко умни ученици, които въпреки това бяха дружелюбни. Лумики също по принцип не гледаше отвисоко на останалите. Знаеше, че ролите, които играят хората, са просто маски, които те си слагат всяка сутрин преди училище, за да им е по-лесно да намерят мястото си в тълпата. Тя не обвиняваше никого за това. Но още в първия учебен ден в гимназията бе решила, че няма да позволи на никого да я напъха в някаква категория. Нямаше да позволи да я причислят към определена група само за да им е по-лесно да си правят прибързани заключения за нея.

Лумики бе наблюдавала формирането на различните групи, компании и клики с лек интерес и също толкова лека развеселеност. Беше останала встрани от всичко това, извън групите. Но и не беше самотен аутсайдер, който се промъква покрай стените целият в черно. Хората помнеха името ѝ.

Лумики Андершон. Шведско-финското момиче от Риихимяки. Онова с внимателно обмислените мнения по всякакви въпроси. Онова, което изкарваше шестици и по физика, и по философия.

Онова, което изигра Офелия така добре, че двама учи-

тели се вбесиха, а останалите се просълзиха.

Онова, което не участваше в никоя от шегите и купоните в училище.

Онова, което винаги обядваше самò, но никога не изглеждаше самотно.

Тя беше парченцето от мозайката, което си нямаше място, но можеше внезапно да запълни всяка дупка, нуждаеща се от запълване.

Не беше като другите.

Беше точно като другите.

Лумики пристъпи към вратата на тъмната стаичка и се огледа нагоре и надолу по коридора. Нямаше никой. Тя влезе вътре и затвори вратата след себе си. Мрак. Без да се поколебае, натисна дръжката на вътрешната врата и я отвори. Ръката ѝ помнеше разстоянието. Непрогледен мрак. Тишина. Покой. Минутка за себе си, преди да започне учебният ден. Фокусиране. Презареждане. Ежедневен ритуал, за който знаеше само тя. Навик, който бе отглас от миналото и в същото време съставна част от настоящето. Години наред на Лумики бе ѝ се налагало да търси скривалища, защото се страхуваше. Да открива тайни кътчета и убежища бе нейният спасителен пояс. Напоследък не го правеше от страх, а от желание да открие свое собствено местенце в място, пълно с хора. Тъмната стаичка бе скривалището, в което можеше да остане насаме със себе си за няколко секунди, преди отново да пристъпи наред гласовете, звуците, мненията и чувствата на всички останали в училището.

Лумики се облегна на стената и се взря в мрака зад затворените си клепащи. Започна да изпразва съзнанието си от всичко, мисъл след мисъл. Най-лесно бе да се

отърве от ежедневните, тривиални грижи като днешния час по математика, дали да отиде до супермаркета след училище, може би да иде на урок по самоотбрана вечерта. Днес обаче нещо ѝ пречеше да се потопи отвъд този повърхностен шум. Нещо я държеше над него. Нещо ѝ се натрапваше.

Миризма.

Тъмната стаичка миришеше по-различно от обикновено. Засега тя не успяваше да познае кое е различното. Направи крачка напред. Нещо леко докосна бузата ѝ и тя отскочи назад и включи червената лампа.

Банкнота от 500 евро.

Десетки банкноти по 500 евро, закачени да съхнат в тъмната стаичка. Истински ли бяха? Лумики протегна ръка и докосна най-близката. Хартията изглеждаше истинска. Тя погледна във ваничките за проявяване да провери дали няма снимки, и после включи нормалната лампа.

Банкноти в светлината. Имаха водни знаци и перфориранци цифри. Защитните нишки и холограмите си бяха на мястото. Ако тези банкноти не бяха истински, то бяха извънредно умело направени фалшификати.

Течността във ваничките беше оранжево-кафява. Лумики потопи пръст в нея. Вода.

Погледна към пода и видя, че е покрит с червеникавокафяви петна. После зърна петънце със същия цвят в ъгълчето на една банкнота. Тогава разбра кое я беше разтревожило в мрака.

Вонята на стара, засъхнала кръв.